

PÅSKEBLOMST! HVAD VIL DU HER

1

Påskeblomst! hvad vil du her?
Bondeblomst fra landsbyhave
uden duft og pragt og skær!
hvem er du velkommen gave?
Hvem mon, tænker du, har lyst
dig at trykke ømt til bryst?
Mener du, en fugl tør vove
sang om dig i Danmarks skove?

2

Ej i liflig sommerluft
spired du på blomsterstade,
ej så fik du rosens duft,
ikke liljens sølverblade;
under vinterstorm og regn
sprang du frem i golde egn,
ved dit syn kun den sig fryder,
som har kær, hvad du betyder.

3

Påskeblomst! men er det sandt:
Har vi noget at betyde?
Er vor prædiken ej tant?
Kan de døde graven bryde?
Stod han op, som ordet går?
Mon hans ord igen opstår?
Springer klart af gule lagen
livet frem med påskedagen?

4

Kan de døde ej opstå,
intet har vi at betyde,
visne må vi brat i vrå,
ingen have skal vi pryde;
glemmes skal vi under muld,
vil ej vokset underfuld
smelte, støbes i det dunkle
og som lys på graven funkle.

5

Påskeblomst! en dråbe stærk
drak jeg af dit gule bæger,
og som ved et underværk
den mig hæver, vederkvæger:
Hanegal og morgensang,
synes mig, af den udsprang;
vågnende jeg ser de døde
i en påske-morgenrøde.

6

Ja, jeg ved, du siger sandt:
Frelseren stod op af døde!
Det er hver langfredags pant
på en påske-morgenrøde:
Hvad er segl og sværd og skjold
mod den Herre kæk og bold?
Avner kun, når han vil ånde,
han, som svor os bod for vånnde.

Danmark N.F.S. Grundtvig 1817
Mel.: Carl Nielsen 1910

MIN JESUS, LAD MIT HJERTE FÅ

1

Min Jesus, lad mit hjerte få
en sådan smag på dig,
at nat og dag du være må
min sjæl umistelig!

2

Da bliver nådens tid og stund
mig sød og lystelig,
til du mig kysser med din mund
og tager hjem til dig.

3

Mit hjerte i den grav, du lå
til påskemorgen rød,
lad, når det aftner, hvile få
og smile ad sin død!

4

Før så mig arme synder hjem
med din retfærdighed
til dit det ny Jerusalem,
til al din herlighed!
Danmark

Biørn Christian Lund 1764
N.F.S. Grundtvig 1846

